

Kui Sa olled minnuga
Jesand, ja ma Sinnuga.

Jesand, wõtta tiwa alla
Sionit so foggudust.
Omma Waimo wälja walla,
Anna rahho siggidust.
Jouame siis surma jöele,
Mõttele siis ka meie peäle!
Sada armo rigist meid
Senna, kus So ann riik.

Wennad, öed olge rõõmsad,
Eilne Summal ellab weel.
Temma saatmissed on armsad,
Kui meil agga usklik meel.
Vaulge lites Temma nimme,
Se teeb teikis paikus imme.
Sündko Temma tahtminne,
Sega rahhul olleme.

Armjad Geesti wennad!

Minnewa aasta on möda läinud, ja teik sedda
rõmo ja furwastust möda winud, mis meie temma
sees maitsefime. Mitto neist, kes aasta hakkatuses
weel terwed ja tuggewad ollid, on mulla alla

läinud omma wiimist wäsimust ject ello see käi-
misest ärrapuhkama. Mitto on, kes ennast fog-
guniste ei tahha lasta rõmustada, sellepärast,
et se, kedda ta hing armastas, on surma läbbi
temmast lahutatud; se on talle nago olleks ta
ihho liikmetest üks mahha raiutud, ja se haaw
wallutab wägga kibbedaate ja ei tahha foggu-
niste järrele anda. Nenda se enne ifka olli, nenda
se praego on, ja nenda ka se jäeb; inuimesed
sündiwad ja surewad. Lühhidelt on need kaks
sanna: (sündimine ja surmine) teine teise
järele suust wälja ööltud, ja ei sa egga kord
selle peäle mõtteltudai, et sündimise ja surma
wahhel, teik se lühkenne ja pitk ello aeg on.
Keik rõmo laulud, õiskamised ja lõbbusad päwad,
sõbrus ja armastus; agga ka teik nutto laulud,
silma weepisfarad, nukter meel, riidlemised, wi-
hastamised, kaddedus, kawwalus ja teik muud
nõuagused luggud, mis sündimise ja suremise
wahhet häddaorruis reisiuiseks mutab. Se on
teigil ni teataw ja tutaw assi, egga polle mul
tarwis selle üle jutluse otja ülles wõtta, mis
minno suggujel hammugi üle rinna tõ on.